

forgribe sig paa Statskassens Midler; den Vej er nu lukket for dem, og saa have de ikke andet tilbage, end at de maa bøje sig og tage det, der tilbydes dem her. Det, som de saakaldte ansvarlige sagkyndige fordømme, den ene efter den anden, det se vi nu Højres Folketingsmænd bøje sig for og stemme for og nøjes med.

De gøre det ganske vist i det Haab, at denne Sag skal komme til os igen fra Landstinget. Jeg har tidligere udtalt mig derom og mener, at vi ikke faa denne Sag at se mere, fordi jeg synes, at det Tilbud, der gøres Landstinget, er saa stort, at det er langt større end noget tidligere Tilbud, der er blevet gjort Landstinget, og jeg tror, Landstinget vil tage imod det, saa at vi ikke se Sagen mere. Men da det forsikres fra saa mange Sider blandt Højres Medlemmer her i Salen, at det er deres Haab, at Sagen kommer herved igen, maa der vel være noget i det, og det er jo muligt, at der foruden de Forligsbetingelser, vi have set, og som tilhøre Offentligheden, er nogle hemmelige Aftaler, som maaske gaa ud paa, at Sagen, naar den har været i Landstinget, atter skal herved i Folketinget. Det kan godt være, at Højre, naar de nu se, at „de 27“ og de to Gange 11 ere komne paa Gled og have begyndt at give saa stærkt efter, har det Haab, at de yderligere kunne presse dem noget i Retning af det, Højre ønsker.

Det, der er Højre og de andre Forligsmagere imellem, er en Sum paa en 1,400,000 Kr. i aarlig Udgift, og blandt andet er der et, som Højre kæmper stærkt for at bevare, og det er Musikken. Det er ret naturligt, at Højre gerne vil beholde denne Musik, thi jeg tror, at hvis man tager Musikken, de blanke Knapper og de vajende Fjer bort fra vort Militær-væsen, er hele Glansen gaaet af det, saa er den Popularitet, det nyder i Befolkningen, borte. Derfor vil man gerne beholde Musikken. Jeg kan ikke andet end udtale, at Militærmusikerne maa vi alle agte som dygtige Folk, og det er sikkert det eneste af vore militære Korps, der kan maale sig med Militærkorps i Udlandet. Set fra den Side, at det er dygtige og flinke Folk, kunde der altsaa være Grund til at beholde dem, men set fra en anden Side forekommer det mig, at det er unyttigt og urimeligt at ofre en saa uhyre stor Sum, som her er Tale om, til Musikken; det er en af de Nedsættelser, som vi Socialdemokrater, saaledes som jeg nævned i Begyndelsen af mit Foredrag, ville stemme for.

L. Rasmussen (Vejle Amts 1ste Valgkreds): For dem, der have troet paa Ærlighed hos politiske Modstandere, for dem, som have ment, at naar man stod overfor Modstandere i en Diskussion, mente disse Modstandere, hvad de sagde, have Forhandlingerne om Forsvarssagen været en drøj Lektion. Ikke blot et enkelt Parti, men alle de Partier, der smykke sig med Navnet Forsvarsvenner, have under disse Dages Forhandlinger vist sig saaledes, at man ikke om dem kan bruge andre Betegnelser end Faneflugt, Løftebrud, Kommediespil

Formanden: Det er for stærke Udtryk, det ærede Medlem bruger.

L. Rasmussen (Vejle Amts 1ste Valgkreds): Naar vi under den sidste Valgkampagne stod overfor Modstanderne, var det ikke saaledes, at disse, Forsvarsvennerne, betegnede de forskellige Forslag, der forelaa, som gode, bedre eller de bedste, men Forholdet var det, at man betegnede alle andre Forslag end det, man selv vilde have gennemført, som ubrugelige, ja ikke blot som ubrugelige, men som skadelige for Landet. Man maatte derfor tro, at hvis der stod ærlig Overbevisning bagved, maatte Følgen blive, at hvis der ikke dannede sig et Flertal om et bestemt af disse Forslag, maatte vi beholde det, vi havde, indtil et saadant Flertal dannedes.

Jeg vil først vende mig til den nuværende højtærede Finansminister (N. Neergaard) og de Udtalelser, han fremkom med i Februar i Aar. Da han stod frem med sit Forslag, erklærede han ikke, at dette Forslag var det bedste, men han sagde, at han paa den ophøjede Plads, hvorpaa han stod, havde faaet at se, at vor Forsvarsordning var ubrugelig, og at det vilde gaa os galt, hvis vi ikke fik en Beskyttelse af København mod Landsiden ved fremskudte, forberedte Stillinger. Han sagde, at den nuværende gamle Fæstning var ubrugelig, og at det vilde koste umaadelige Millioner, hvis den skulde sættes i en saadan Stand, at den kunde bruges, og saa sagde han bag efter, at det var ikke saadant noget, som han blot mente i al Almindelighed, men det var en saa dyb Overbevisning hos ham, at han maatte sætte sit og hele Ministeriets Liv ind paa at gennemføre netop den af ham foreslaaede Ordning. Da jeg hørte paa disse Udtalelser, havde jeg den sikre Tro, at her stod en ærlig Mand, en ærlig, redelig, sikker Overbevisning bag ved. Han